

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 9. V Ljubljani, dne 1. septembra 1916. XXIV. teč.

Božji varih.

Večerni „ave“ iz zvonika
brni poltiho v mračni dol;
molitev vročo v srce vliva
in olajšuje kmefu bol,
ko truden leže na večer
pod bornim krovom slamne strehe,
da ga objame sladki mir.

In glej, na jasno modro nebo
krilatec božji se spusti,
pa vesino zre, da se nikomur
nič huđega ne pripeti.
Oj, in kako ne bi tako
on čuval svojih po vsemiru,
oči ker ima sto in sto.

Mokriški.

Posavske povesti.

IX. Besede in dejanja.

Rajko in Slajko sta bila součenca. Pravzaprav se je njiju ime v krstni knjigi, daleč tam doma, v preprosti vasi, bralo drugače.

Bila sta pa sinova imovitih staršev, in ker so ju dali v mestno šolo, sta si svoje ime »pogospoščila«.

Tudi v spričevalu, ki je bilo prav dobro, je po-slej vedno stalo ime: Rajko in Slajko.

Učitelji so ju imeli radi. Zlasti katehet jima je bil zelo naklonjen. Ljubil je oba z enako ljubeznijo.

Še to moramo omeniti, da si Rajko in Slajko nista bila brata.

Kadar se je v šoli pri veroučni uri vprašalo: Kdo pojde prej k sv. spovedi, ali k sv. birmi, ali k prvemu sv. obhajilu, sta bila Rajko in Slajko, seveda, vedno prva na vrsti.

Kadar so se pridnim razdeljevale podobice, kdo jih je gotovo dobil? — Ona dva.

Rajko in Slajko, to je bilo tako združeno, kakor ena ptica z dvema kriloma.

Pa ne samo v šoli, tudi zunaj šole.

Pri izletu na Krim sta se Rajko in Slajko s posebno vdanostjo oklenila kateheta. Malo je manjkalo, da se nista razprla, kdo naj mu nese suknjo, kdo naj mu vzame palico iz rok, ko jo je katehet hotel obesiti na kljuko. Pri takih uslužljivostih je navadno odnehal Rajko, zakaj Slajko se je znal že tako prisladkati, da mu tudi Rajko ni mogel ugovarjati.

Katehetu je bilo včasih težko, ko je videl nepotrebne otročje razprtije med Rajkom in Slajkom, pa jima je naposled navadno rekel: »Pustita! Sam nese-m. Sam storim...«

Ali rad ju je pa imel in to ljubezen jima je pokazal tudi ob slovesu iz ljudske šole, ko sta namreč Rajko in Slajko stopala v srednje šole.

Tedaj je podaril obema dragocen molitvenik: »Večno življenje« in lepo podobo Srca Jezusovega in Marijinega, da bi se spominjala, da ju je katehet skozi štiri leta po Srcu Jezusovem in Marijinem vodil v večno življenje.

Rajko in Slajko sta se še na počitnicah pogostoma oglasila pri katehetu, pismeno seveda, s kakšno razglednico, pa tudi s pismom.

Zlasti Slajko ni nikoli pozabil dostaviti: »Vaš najhvaležnejši učenec.«

Pisma Rajkova pa niso bila tako prisrčna, izbrana, zgovorna.

Slajko je nosil srce na jeziku, Rajko pa usta v svojem srcu. Zelo je ljubil kateheta, v resnici ga je ljubil, bolj ga je ljubil kot Slajko, ali Rajko tega ni mogel in ni znal povedati.

Minuli sta dve leti.

V dveh letih se že marsikaj pozabi.

Tudi Rajkovi in Slajkovi spomini na kateheta so ponehaval. Rajko ni prav vedel, kaj naj bi še pisal in povedal, Slajko pa se je ohladil.

Tretje počitnice, odkar sta bila Rajko in Slajko na gimnaziji.

Tedaj je njiju bivši katehet napravil daljši izlet, na katerem ga je pot zanesla tudi v preprosto vas, kjer sta bila doma Rajko in Slajko.

Sreča ali nesreča je hotela, da je katehet takoj pri vhodu v vas srečal Slajka, ki je šel ponosno ob svojem novem kolesu.

Katehet ga na prvi hip ni mogel spoznati, zakaj Slajko je zelo zrastel. Tudi ni mislil, da bi bil Slajko že cel kolesar.

Slajko pa je kateheta takoj spoznal, saj se katehet v treh letih ni nič izpremenil. Par las se mu je sicer pobelilo na glavi, ali kaj to odločuje pri spoznanju bivših znancev.

Prva misel, ki jo je imel Slajko, je bila ta:

»Kdo ve, če me še pozna. Zdi se, da ne. Pogledal je. Pa nasmehnil se ni kot sicer vselej. Ne pozna me. Že stopa mimo. Prav! Ne pozna me več. Jaz se mu tudi ne dam spoznati. Ne pozdravim ga.«

In Slajko je šel naglo mimo svojega nekdanjega prijatelja in kateheta. Sedel je na kolo in odjadral.

Katehet pa je mirno stopal dalje. Niti ozrl se ni po kolesarju. Saj ni vedel, da je to njegov »naj-hvaležnejši učenec«.

Par korakov skoz vas.

Otroci pozdravljajo: »Hvaljen Jezus!«

Tudi odrasli ne gredo nemo mimo duhovnika.

Kar naenkrat mu priteče nasproti prijazen dečko. Že oddaleč se odkriva potniku.

»Gospod katehet, kaj Vas je semkaj zaneslo?«

Iz okna, ki je gledalo po vasi, je namreč deček zapazil svojega bivšega kateheta na ljudski šoli.

Bil je Rajko.

»Sedaj morate k nam!« je priganjal gospoda, da vstopi z njim v hišo.

Katehet se je obotavljal. Malo je pa tudi mislil, komur je zelo na tem, da ga gost obišče, ga bo že toliko časa silil, da ga prisili, stopiti čez prag.

Rajko ni odnehal.

Katehet se je vdal.

In sedaj?

Besed ni bilo veliko. Vsaj Rajko ni vedel mnogo povedati. Govorili so bolj Rajkov oče. Mati pa so hiteli, da postrežejo gospodu.

Katehet ni videl, ne vedel, koliko je pri tem s tekanjem semintja pomagal materi Rajko. Tudi ni maral, da bi se mu streglo.

Naposled je Rajko sedel na klop tako, da je gledal katehetu naravnost v obraz.

Vesel je bil, da gleda sedaj živo pred očmi ono podobo, ki jo je zvesto hranil in spoštoval v svojem srcu.

Katehet je odhajal. Rajku je bilo prerano.

Ob odhodu je vprašal katehet: »Kaj pa Slajko?«

»Vem, da ga ni doma...« je odgovoril Rajko. »Malo prej sem videl, da je šel s kolesom po vasi. Rad kolesari.«

»Tako... tako...« je dejal katehet, v srcu pa je začutil težko misel...

Ona misel ga je spremljala še dolgo, dolgo dni.

Večkrat se je spomnil svojega izleta v Slajkovo in Rajkovo rojstno vas.

Šele čez tri leta je natančneje spoznal oba: Slajka in Rajka. Tedaj je predobro vedel in čutil, kaj so besede in kaj so dejanja.

Otroci, komu boste vi podobni, Slajku ali Rajku?

Kancijan.

Naše igre.

8. Pekarija.¹

Včasih smo bili res izvrstni peki. Pekli smo vse, kar si morete izmisliti: beli kruh iz bele ilovice, črni kruh iz cestnega prahu, žemlje, kifelce, štruklje, potice, kolače — vse no, prav vse, kar smo poznali.

Kje smo pa moko dobili? Staršem mari ukradli? Tega pa že ne! Na cesti je bilo dovolj prahu, in taka moka je zastoj. Samo malo vode je bilo treba, pa smo jo vlili med moko, umesili in pekli. Ilovica je pa že tako mokra; zato je še namakati ni bilo treba. Če pa včasih malo vode dobi, pa tudi nič ne škodi; je še bolj mehka in voljna.

Kako smo pa štruklje pa kolač potresli? Včasih s travo, včasih pa s cvetjem, včasih pa s kamenčki — pa je bilo dobro. Prav za nobeno stvar nismo bili v zadregi.

O pač, pač! Drv pa le nismo imeli in peči tudi ne. To je res. Ali vprašam vas, čemu je pa Bog solnce ustvaril! Vse se je speklo, ali pravzaprav strdilo, na solncu. Ob grdem vremenu pa tako ni nihče pekel.

Naša pekarija je bila pa samo za oči dobra, za usta pa zanič. Samo za šalo, ne pa za resnico.

Za resnico se je šlo pa včasih doma — kadar smo bili — izprašeni.

Peka lahko spoznaš po obleki. Naša obleka je

¹ Glej »Angelček« XX. in XXI. tečaj (l. 1912. in 1913.).

pa tudi včasih malo preveč vpila, kakšni peki smo. Peku Janezku so se poznali na hlačah vsi prsti njegovih rok, Tončka je bila vsa zamazana od ilovice, Jakec ves zaprašen od cestnega prahu.

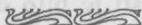
»Kakšen pa si vendar! Pa ti ravno taka! Oh, ti otroci!«

Pa je nekaj zažvižgalo nekje zadaj v daljavi in kakor strela priletelo na hlače ali čez krilo, iz oči pa solze v potokih. Ponavadi je mlačev pred peko, pri naši pekariji je bilo pa narobe!

Kot vaš prijatelj vam svetujem, da bolj gledate na snago, kot smo mi. Verjemite tistemu, ki je izkusil, da ni dobro tepen biti.

Včasih sem slišal praviti, da je človek tak za dušo, kakor za telo. To se pravi: Kakor človek skrbi za telo, tako skrbi tudi za dušo. Grdo je, če je človek umazan, še grje pa, če je na njegovi duši madež smrtnega greha. Zato vam ob tej priliki priporočam skrb za lepoto vaše neumrjoče duše.

J. E. Bogomil.

Mačka na prodaj.

Naš Pepče je imel muco; lepo, pisano muco. Prijazna je bila. Tudi jaz sem jo časih gladila po mehkem kožuščku, in niti enkrat me ni opraskala. Pepčetu je bila pa posebno vdana.

Kako sem se začudila, ko mi je neko jutro naznanil sklep, da ponese muco na Lome, pa jo pri Lomarjevih zamenja za jabolka. Tamkaj so imeli namreč obširen sadni vrt, in v tistem času so res natresli mnogo jabolok. Tudi meni se jih je zahotelo! In Pepče mi je takoj obljubil kar dve.

Tekom dopoldneva sem venomer premišljevala o bratčevi kupčiji. Malo mi je postalo žal po krotki mucu. Že sem hotela povedati vse mami in jih poprositi, da zabranijo Pepčetu prodati muco. A kaj, ko je bila pa živalca le njegova, in naposled bi prišla še jaz pri njem v zamero, če bi ovirala njegov sklep.

In če bodo mama vseeno privolili v kupčijo, ker so vedeli, da Lomarjevi potrebujejo muco, potem bi mi Pepče ne dal niti obljubljenih dveh jabolk! Dve jabolki, in še tako dobri, sladki, kot jih imajo Lomarjevi, to je že nekaj! Če bodo mati Lomarjeva na volji, morda dado Pepčetu še prav mnogo jabolk, in on mi dobrodušno podari še tretje. Počasi sem se sprijaznila z bratčevo kupčijo.

Opoldne, ko je muca nesluté svoje usode srebala iz lesenega koritca močnik, jo je ujel bratec. Jaz sem pa skočila v podstrešje po njegov košek. Dela sva muco v košek, ga pokrila in prevezala z mojim predpasnikom. Tedaj mi je Pepče zagotovil že tri jabolka. Seveda predpasnik je bil tisto jutro čisto opran in zlikan. To sem tudi Pepčetu povedala. Oprtal je košek, mi obljubil še četrto jabolko ter šel po stezi navzgor k Lomarjevim, ki so domovali kake četrte ure od nas.

Jaz sem ostala doma in gledala za odhajajočim bratcem. Spomnila sem se sejmarjev in krošnjarjev, ki so hodili v mesto, kadar je bil semenj. Gospodarji so prignali živino. Žalostno so mukale kravice, meketale ovce in tožila teleta. A tudi muca je mijavkala otožno v košku! Kot kak sejmar je nesel Pepče muco na Lome prodat.

Nestrpno sem čakala, da se vrne z jabolki. Napeto sem zrla na stezo in na ovinek, kdaj se prikaže Pepče. Ugledala sem ga končno ter mu odhitela naproti. Odložil je košek in videla sem lepa, rdeča jabolka. »Eden, dva, tri, štiri,« je štel Pepče in mi jih je podajal. To so bila ona štiri obljubljena. A v košku jih je bilo še polno — — »Kako te imam rada!« sem mu zagotovila. »Pet!« šteje Pepče.

»Pa nič ne povem mami,« sem se mu dobrikala. Bilo jih je res še mnogo v košku. »Šest,« in dá mi še eno.

»In predpasnik si mi zmečkal,« mu prijazno zagrozim.

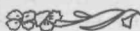
»Muca je bila moja, in na Lome je daleč,« me zavrne Pepče.

Seveda jaz bi bila imela kar najraje vsa jabolka.

Zadovoljiti sem se pa morala in odšla sva proti domu prigrizujé sladki sad.

Doma sva bila. Stopicava po stopnicah. »Kod hodita?« se oglašé pri kuhinjskih vratih mamica. In ne čakaje najinega odgovora pravijo: »Ná, muca, ná!« pa nalijejo mleka v leseno mucino koritce. »Saj je ni,« zamrmra Pepče za mojim hrbtom. A jaz sem jo ugledala, mucu, našo mucu, pri mami, kakor da bi naju tožila »mijav«. Tudi Pepče jo zasliši in uzre. Muca ni hotela ostati na Lomih. Ušla je in bila prej doma kot midva. Pepče pove mami, kako je bilo, in mama se odpravijo k Lomarjevim, da plačajo jabolka. A nama sta glasno utripali srčeci. Hudovala sva se na mucu, ki ni ostala na Lomih. Sramovala sva se Lomarjevih, in smilili so se nama mamica, ki so morali šteti za naju težko prislužene soldke. Ta grda, ta grda muca! »Mijav, grdav«, ji je rekel Pepče. Ukanila naju je.

Francia Zupančič.

Pesemca o Janezku.

Črneга murnčka Janezek ujel je
z dolgo, oj dolgo trepalnico,
pa se mu zmuznil iz rokce,
ušel je
v luknjico — v hišico - spalnico.

Oj, kak za njim se zdaj Janezek jokca,
solzice gorke si briše;
makcu pa trese od smeha se nogca,
smeha se revežu — kiše!

Cvetko Gorjančev.

Mavrica.

Poglejte, pogledajte jo mavrico,
ki spenja se tam nad gozo;
gotovo za gozdom na tratici
zdaj pije krepilno rosó.

In ona s seboj ima vrečico, —
v ti vrečici zlati sami,
in lahko vsakdo, ki brez greha je,
to vrečico z zlati dobi.

Hiteli otroci so tja za gozd,
kot babica dobra dejala je,
a čuda otroci strmeli so —
ko mavrica jim ubežala je.

In babica dobra je pravila,
da onemu daje zlató,
ki celo življenje je čist ostal,
a le tam, kjer pije rosó.

Slavko Slavič.

Čujte glas Marijinega zvončka!

9. Bodi skromen.

Poslušajte, mili otroci, kaj vam bo danes povedal zvonček Marijin o krščanski skromnosti. Glejte, dragi, mnogo ste se že naučili od drobnega Marijinega zvončka. Da bo pa vaša popolnost mogla v resnici rasti in se razvijati kot uči naša sveta vera, bi ne bil naš pouk popoln, če bi izpustil to lepo čednost.

Skromnost! Ta lepa čednost je zvesta spremljevalka krščanske ponižnosti in prave vljudnosti; to je čednost, ki človeško srce naredi v resnici plemenito; to je čednost, brez katere si prave popolnosti niti misliti ne moremo. Vse ljubi in spoštuje to lepo čednost — pred Bogom in pred ljudmi prejme skromnost svoje plačilo. Tudi otroke naredi skromnost ljudem in Bogu prikupljive; zato le z veseljem poslušajte, dragi moji, kar vam bo govoril zvonček Marijin o skromnosti.

Kaj pa je skromnost? Kdo pa je skromen? Skromen otrok je tisti, ki je z malim zadovoljen, preprost v mislih in besedah, preprost v vedenju doma, na poti, v šoli in v cerkvi. Na preprostemu otroku ne opaziš pretiranosti, bahavosti in imenitnosti. — Nasprotna tej lepi čednosti je pa šopirnost, prevzetnost, nadutost.

Najlepše nas je poučil o skromnosti Kralj nebes in zemlje, Sin božji. Vse njegovo življenje — sama skromnost in preprostost. Ni se porodil Kralj nebeški v kraljevi palači — revni betlehemski hlevček je bil pozorišče tej veliki skrivnosti. Njegova postelj ni bila pozlačena in rahlo postлана — trde jaslice so nosile njegovo sveto telo. In potem celo življenje... Ni zahajal h kraljem in velikašem, reveže je obiskaval in bolnike ozdravljaj,

izmed preprostih ribičev je izbral svoje učence in apostole, skromnega Petra je postavil za poglavarja svoji Cerkvi. Ko je kot kralj mesijanski jahal v sveto mesto, je sedel na ponižni oslici. Njegova smrtna postelj — trdi les križa, njegovo vzglavje — trnjeva krona... Ljubi moji — naš Zveličar — najlepša šola skromnosti. — In kako je še danes med nami skromen! Tiho in skrito prebiva v tabernaklju pod skromno podobo kruha in vina, in potrpežljivo čaka na nas, kdaj se približamo njemu, Gospodu svojemu...

V skromnosti so se odlikovali tudi vsi pravi služabniki božji. Zlasti ena vrsta teh svetnikov si je izvolila ljubo skromnost za vodnico: redovniki in puščavniki. Slišal si že, ljubi moj, o puščavnikih, ki so zapustili svet, zapustili visoke službe in bogate sorodnike in si poiskali v puščavi skrit kotiček, kjer so živeli Bogu in skrbeli za zveličanje svoje duše. Skromno je bilo njih bivališče, skromna njih hrana, vse njihovo življenje je bilo svetu skrito. A Bog jih je poplačal in skromne puščavnike poveličal s svetniško krono, da jih nebo in zemlja poveljučujeta. — Izmed redovnikov naj ti omenim v zgled svetega Frančiška asiškega. Bil je bogatih staršev sin — a odpovedal se je bogastvu, da je v svoji skromnosti iz srca mogel moliti: »Oče naš, ki si v nebesih!« Ustanovil je red frančiškanov, bil je njihov voditelj, a v svoji skromnosti je bil zadnjemu izmed njih poslušen.

Vidite, to je skromnost! Gotovo bi tudi vi radi prav iz srca postali skromni. Da, ljubi moji, bodite skromni: v besedah, v dejanju. Ne govorite o sebi visoko, raje hvalite druge kot sebe, vse ljudi imejte za boljše, za popolnejše kot ste vi. Vaše obnašanje naj bo skromno, vsak naj po vašem obnašanju spozna, da ste Marijini otroci. — Posebno vam pa priporočam skromnost v obleki. Glejte, v hudih, težkih časih smo, in grdo bi bilo, če bi hodili vi nališpani in nečimerni. Preprostost v vsem, tudi v obleki! Obleka je vsaka dobra in lepa, tudi zašita, posebno zdaj, ko je vse tako drago. Zapomnite si za vedno:

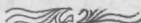
Obleka ne dela človeka —
um in pamet prava,
to je prava slava!

Skromnost stane nekoliko premagovanja in samozatajenja. A to samozatajenje Bog poplača že na tem svetu. Glejte, skromen človek je zadovoljen vedno in povsod. Celo življenje ga spremlja tisto zadovoljno veselje, po katerem svet koprni. V sreči zadovoljen in vesel, nesreče si ne žene tako k srcu, saj vé v svoji skromnosti, da je s svojimi grehi zaslužil tudi nesrečo. Tako je življenje skromnega — življenje zadovoljnega, srečnega človeka. In kdo ne želi biti srečen? Ljubi moji: v skromnosti je sreča!

In na onem svetu! Milo se bo ozrl nebeški Sin na tiste, ki so hodili po njegovih stopinjah na tem svetu, ki so bili v življenju skromni, in poplašal jih bo tako, kot samo On, Kralj neba in zemlje, zna poplašati.

Pa še nekaj! Marijini otroci ste. In kdo je bil bolj skromen kot Marija? Potrudite se, da boste tudi v tej čednosti posnemali Marijo in hodili po njenih stopinjah, da boste v resnici dobri otroci Marijini.

J. S—lič.

Naša Minka.

6. Pevka.

Dobri Bog je dal Minki prav lep glasek. Vsak dar mora pa človek tako porabiti, da ne žali tistega, ki mu ga je podaril. Tudi z glasom ne sme biti drugače. Če govoriš, glej, da ne boš žalil Boga, če prepevaš, ga ravnostako ne smeš žaliti.

Ali tudi s petjem lahko Boga žalimo? Tudi! Grdo, nedostojno petje hudo žali Boga. Take grde pesmi prepevajo ponavadi pijanci po gostilnah ali ponočnjaki po vasi.

Kaj pa naša Minka prepeva?

Njene prve pesmice so bile uspavanke. Saj veste, kakšne so tiste pesmi, ali ne? To so tiste, ki jo zapoje vaša mama, ko polože malega bratca ali sestrico v posteljo. Prva taka pesemca, ki jo je Minka zapela, ni bila kdovekako težka. Saj jo tudi vi že znate:

»Aja tutu, aja tutu...«

ali pa malo daljša:

»Aja ležaja, aja tutaja...«

Pozneje so jo pa mama naučili še mnogo mnogo drugih pesmic, tako da je bila Minka že skoro malo prevzetna in ponosna na svoje pevske znanje. Enkrat je morala za celo uro v kot, ker je sosedovi Katici očitala, da tako poje kakor kakšna stara vrana.

Kazen pa človeka izmodri. Minko je tudi izmodrila in jo naučila, da mora biti do svojih tovarišic prijazna in vljudna.

Zato je pa zdaj tako prijetno pri nas, če obiščeta Minko šokličeva Ivanka in Svetlinova Rozika.

»Minka, zapojmo!«

»Ivanka, čakaj. Pojdimo prej po rožice, pa naredimo vence, pa jih nesimo Mariji.«

»Oh, pa res. To bo lepo!«

Urno nabero deklice cvetja, in mladi prstki spletajo za čuda hitro drobne venčke. Potem pa k Mariji! In kadar se oglase tam pri kapelici mlada otroška grla, in privre iz njih preprosta in nedolžna otroška pesem, takrat je pri nas zares lepo.

Kako milo se razlega prošnja in kipi gor do nebes, do Marije:

Marija, k tebi uboge reve,
mi zapuščeni vpijemo;
objokani otroci Eve
v dolini solz zdihujemo.

V šoli se je pa tudi naučila Minka o Mariji eno prav lepo. Saj jo gotovo tudi vi požete:

Marija, mati ljubljena,
češčena bodi ti!
Rodila si nam Jezusa,
zato te vse slavi.
Mi svoja srca ti damo,
zaupno k tebi kličemo:
Marija, varuj nas,
Marija, varuj nas!

Ko pa pride mráz in povenejo rožice, ko sneg pokrije zemljo in začne Božič trkati na vrata, ko postavimo v hišnem kotu ljubke jaslice, takrat pa Minka ne hodi več

h kapelici. Rajši v gorki hiši prepeva. Tisto ljubko »Sveta noč, blažena noč«, ali pa tisto:

O Marija, božja Mati,
prosi za nas Jezusa,
ki si ga za nas rodila,
položila v jaslice.

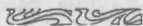
Ali naj vam mari vse pesmi povem, ki jih Minka zna? Nikarte! Kam naj jih pa napišem?

Minka, ti pa le rada prepevaj! Srečne tiste ure, ki jih boš preživela v Marijini kapelici!

Lepa pesem je znamenje nedolžnega, nepokvarjenega srca. Zato se tudi vi, ki se zbirate po Marijinih vrtcih, pridružite naši Minki. Radi prepevajte v čast in v slavo vaše nebeške Matere. Nikdar naj ne zamrje na vaših ustnih sladka Marijina pesem! Koder hodite, naj hodi z vami tudi Marijina pesem. Spremlja naj vas do duri hladnega groba. Da, še več! Ko bo vaša neumrjoča duša hitela gor v rajske višave, naj gre z njo tudi Marijina pesem in naj se glasi tam gori skozi celo večnost. Naj se zgodi, kar tako lepo pravi naša šmarnična pesem:

Tam gor na rajski trati
nebeški maj cvete,
o tam, presveta Mati,
pokaži mila se,
da z venci tega maja
zapojemo sred raja:
Marija, Marija, o Marija!

J. E. Bogomil.

Dopis.

Otroška mirovna nedelja v Škofji Loki.

Tako bi se lahko imenovala nedelja, 30. julija t. l., ko so naš ljubljeni sv. oče Benedikt XV. povabil vse otroke celega sveta, da molijo in prejmejo sv. obhajilo za skorajšnji mir in konec svetovne vojske.

Poslušni temu naročilu božjega namestnika na zemlji, smo tudi mi, loški otroci, dečki in deklice, prejšnjo soboto

prihiteli v uršulinsko in mestno cerkev, da smo si v zakramentu sv. pokore očistili svojo vest.

V nedeljo so dečki imeli posebno sv. mašo in sv. obhajilo v mestni farni cerkvi. Posebno lepa pa je bila slavnost v uršulinski cerkvi za deklice vnanje in notranje šole. Že pred sedmo uro smo napolnile deklice vnanje in notranje uršulinske šole določene prostore v cerkvi, ki je bila lepo ozaljšana. Pred oltarjem so bile belo oblečene deklice notranje šole. Zadaj pa so prisostvovali slavnosti drugi ljudje, tako da je bila cerkev natlačeno polna. Med sv. mašo so pele čč. uršulinke na koru. Potem so govornik, preč. g. spiritual, razložili pomen današnjega dne in povedali, kako so cenili otroke pogani, in kako jih še bolj ceni sv. Cerkev pa božji Zveličar sam. Po povzdigovanju smo molile skupno pripravo in med slovesno sv. mašo smo prejele Jezusa, Kneza miru, v naša srca in ga prosile, naj podeli skorajšnjo zmago nad krutimi sovražniki in vrne naše očete in brate. Med obhajanjem je nalahno donela s kora himna presv. Srca Jezusovega:

»Do nebes naj se razlega
naših prs doneči glas . . .«

Po sv. maši smo prejele še blagoslov našega Ljubljenca otrok in molile litanije presv. Imena Jezusovega.

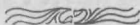
Popoldne smo se zopet zbrale v isti cerkvi k molitveni uri za mir pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Skupno smo se posvetile presv. Srcu Jezusovemu, zaupno molile molitev za mir in pele litanije presv. Srca Jezusovega. S cesarsko pesmijo se je zaključila lepa slavnost.

Jezus bo gotovo uslišal tako zaupno molitev in tako gorečo prošnjo nedolžnih otrok in nam bo podelil zmago-slavni mir. Tedaj se bo izpolnila srčna želja sv. očeta in vseh ljudi.

Škofja Loka, 2. avgusta 1916.

Kršmanec M. Tavčar Ang. Debeljak St.

Naročnice in bralke »Angelčka«.

Počasi!

Jutri prav zarana
 pride stara Mana.
 In ob sedmi uri
 bo odprla duri.
 Osem bo odbila,
 v peč bo zakurila.
 Ko bo že deveta,
 pricaplja še teta.
 Bo deset minila,
 kavo bo nalila.
 Ko enajst bo šteta,
 kava bo zavreta.
 Ko pa poldne udari,
 kavo ženki stari
 bosta posreballi.

Fr. Bevk.

Naloga.

(Priobčil J. E. Bogomil.)

v	t	t	t	t
s	r	r	r	r
p	o	o	m	k
e	e	e	e	e
e	e	c	c	h

Uredite te črke tako, da do-
 bite po vrsti besede sledečega
 pomena: 1. moža, ki vas je pri
 sv. krstu na rokah držal; 2. dan
 v tednu; 3. mladini priljubljen
 časopis; 4. del leta; 5. prvaka
 apostolov. — Prva in zadnja
 beseda naj se čita tudi naposev
 iz kota v kot.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Internus.)

Kdo edini more o sebi povedati, kdo ali kaj je?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)